

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2019. gada 20. novembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Imigrācijas politika – Tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos – Direktīva 2003/86/EK – 5. panta 4. punkts – Lēmums par pieteikumu par ģimenes atkalapvienošanos – Lēmuma pieņemšanas termiņa neievērošanas sekas – Uzturēšanās atļaujas automātiska izsniegšana

Lietā C-706/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Raad voor Vreemdelingenbetwistingen* (Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padome, Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 8. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 14. novembrī, tiesvedībā

X

pret

Belgische Staat,

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), Tiesas priekšsēdētāja vietniece, kas pilda sestās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un K. Toadere [*C. Toader*],

ģenerālvokāts: Dž. Hogans [*G. Hogan*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Beļģijas valdības vārdā – *C. Pochet* un *M. Jacobs*, kā arī *P. Cottin*, pārstāvji, kam palīdz *C. Decordier* un *T. Bricout, advocaten*,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *C. Cattabriga* un *M. Condou-Durande*, kā arī *G. Wils*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklausišanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvu 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanu (OV 2003, L 251, 12. lpp.).
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp X, Afganistānas valstspiederīgo, un *Belgische Staat* (Beļģijas valsts) saistībā ar to, ka pēdējā minētā ir noraidījusi viņa prasību izsniegt vīzu saistībā ar ģimenes atkalapvienošanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Saskaņā ar Direktīvas 2003/86 6. apsvērumu, “lai aizsargātu ģimeni un nodibinātu vai saglabātu ģimenes dzīvi, pamatojoties uz vienotiem kritērijiem, jānosaka materiālie nosacījumi ģimenes atkalapvienošanās tiesību īstenošanai”.
- 4 Šīs direktīvas 2003/86 1. pantā ir paredzēts:
“Šīs direktīvas mērķis ir paredzēt nosacījumus ģimenes atkalapvienošanās tiesību īstenošanai attiecībā uz trešo valstu pilsoņiem, kas likumīgi uzturas dalībvalstu teritorijā.”
- 5 Minētās direktīvas 2. pants ir formulēts šādi:
“Šajā direktīvā ir šādas definīcijas:
[..]
c) “apgādnieks” ir trešās valsts pilsonis, kas likumīgi uzturas dalībvalstī un iesniedz pieteikumu par ģimenes atkalapvienošanu, vai kura ģimenes locekļi iesniedz pieteikumu par atkalapvienošanu ar viņu;
d) “ģimenes atkalapvienošanās” ir trešās valsts pilsoņa, kas likumīgi uzturas dalībvalstī, ģimenes locekļu ieceļošana un uzturēšanās šajā dalībvalstī, lai saglabātu ģimeni, neatkarīgi no tā, vai ģimenes attiecības rodas pirms vai pēc iedzīvotāja ieceļošanas šajā valstī;
e) “uzturēšanās atļauja” ir jebkāda dalībvalsts iestāžu izsniegta atļauja, kas ļauj trešās valsts pilsonim likumīgi uzturēties tās teritorijā saskaņā ar 1. panta 2. punkta a) apakšpunktu Padomes Regulā (EK) Nr. 1030/2002 (2002. gada 13. jūnijs), ar ko nosaka vienotu uzturēšanās atļauju formu trešo valstu pilsoņiem [(OV 2002, L 157, 1. lpp.);
[..].”
- 6 Direktīvas 2003/86 3. panta 5. punktā ir noteikts:
“Šī direktīva neskar dalībvalstu iespējas pieņemt vai saglabāt labvēlīgākus noteikumus.”

7 Saskaņā ar šīs direktīvas 4. pantu:

“1. Saskaņā ar šo direktīvu un ievērojot IV nodaļā izklāstītos noteikumus, kā arī 16. pantu, dalībvalstis atļauj šādu ģimenes locekļu iebraukšanu un uzturēšanos:

a) apgādnieka laulātais;

[..].”

8 Minētās direktīvas 5. pantā ir paredzēts:

“[..]

2. Pieteikumam pievieno dokumentārus pierādījumus par ģimenes attiecībām un pierādījumus par atbilstību 4. un 6. pantā paredzētajiem noteikumiem un, vajadzības gadījumā, 7. un 8. panta noteikumiem, kā arī ģimenes locekļa(-u) ceļošanas dokumentu apstiprinātas kopijas.

Nepieciešamības gadījumā, lai iegūtu pierādījumus par ģimenes attiecību esamību, dalībvalstis var rīkot pārrunas ar apgādnieku un viņa/viņas ģimenes locekļiem un veikt citu izmeklēšanu, ko uzskata par vajadzīgu.

Izskatot pieteikumu par apgādnieka neprecētu partneri, dalībvalstis kā ģimenes attiecību pierādījumus ņem vērā tādus faktus kā kopīgu bērnu, iepriekšēju kopdzīvi, partnerības reģistrāciju un citus uzticamus pierādījumus.

[..]

4. Personai, kas iesniegusi pieteikumu, dalībvalsts kompetentās iestādes pēc iespējas ātrāk sniedz rakstveida paziņojumu par lēmumu jebkurā gadījumā, bet ne vēlāk kā deviņus mēnešus pēc pieteikuma iesniegšanas datuma.

Izņēmuma gadījumos, kas saistīti ar pieteikuma izskatīšanas sarežģītību, pirmajā daļā minēto laika ierobežojumu var pagarināt.

Ja pieteikums ir noraidīts, jānorāda šāda lēmuma iemesli. Visas sekas, kas izriet no tā, ka lēmums nav pieņemts pirmajā daļā paredzētajā termiņā, nosaka atbilstošās dalībvalsts tiesību akti.”

9 Direktīvas 2003/86 11. panta 2. punkts ir formulēts šādi:

“Ja bēglis nevar uzrādīt oficiālus dokumentārus pierādījumus par ģimenes attiecībām, dalībvalstis ņem vērā citus pierādījumus, kurus izvērtē saskaņā ar valsts tiesību aktiem par šādu attiecību esamību. Lēmumu par pieteikuma noraidīšanu nevar pamatot tikai ar šādu dokumentāru pierādījumu trūkumu.”

10 Šīs direktīvas 13. pantā ir noteikts:

“1. Tiklīdz ir pieņemts pieteikums par ģimenes atkalapvienošanos, attiecīgā dalībvalsts atļauj ģimenes locekļa vai locekļu ieceļošanu. Šajā sakarā attiecīgā dalībvalsts piešķir šīm personām visas iespējas, lai saņemtu vajadzīgās vīzas.

2. Attiecīgā dalībvalsts piešķir ģimenes locekļiem pirmo uzturēšanās atļauju uz vismaz vienu gadu. Minēto uzturēšanās atļauju var atjaunot.

3. Ģimenes loceklim(-iem) piešķirto uzturēšanās atļauju derīguma termiņš principā nedrīkst pārsniegt apgādnieka uzturēšanās atļaujas derīguma termiņu.”

Beļģijas tiesības

- 11 1980. gada 15. decembra *wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen* (Likums par ārvalstnieku iecelšanu, uzturēšanos, apmešanos uz dzīvi un izraidīšanu) (*Belgisch Staatsblad*, 1980. gada 31. decembris, 14584. lpp.), redakcijā, kas ir piemērojama pamatlīetas faktiem (turpmāk tekstā – “1980. gada 15. decembra likums”), 10. pantā ir noteikts:

“§1. Ievērojot 9. un 12. panta noteikumus, tiesības uzturēties karalistē ilgāk par trim mēnešiem ir:

[..]

4° ģimenes locekļiem, kas pievienojas ārvalstniekam, kurš pirms vismaz divpadsmit mēnešiem ir iecēlojis vai kurš ir saņēmis uzturēšanās atļauju, lai uzturētos karalistē nenoteiktu laiku, vai kuram pirms vismaz divpadsmit mēnešiem ir atļauts tur apmesties. Šis divpadsmit mēnešu termiņš nav piemērojams, ja laulāto attiecības vai reģistrētās partnerattiecības ir pastāvējušas pirms ārvalstnieka, kuram paredzēts pievienoties, ierašanās karalistē vai ja viņiem ir kopīgs nepilngadīgs bērns. Šos uzturēšanās veida un ilguma nosacījumus nepiemēro ārvalstnieka, kuram saskaņā ar 49. panta 1. punkta otro vai trešo daļu vai 49/2. panta 2. vai 3. punktu atļauts uzturēties karalistē kā personai, kurai piešķirta starptautiskā aizsardzība, ģimenes locekļiem:

- viņa laulātajam, kurš ir ārvalstnieks, vai ārvalstniekam, ar kuru viņam ir reģistrētas partnerattiecības, kas Beļģijā ir pielīdzinātas laulībai, un kurš dzīvos kopā ar viņu, ar nosacījumu, ka abas attiecīgās personas ir sasniegušas 21 gada vecumu. Šo minimālo vecumu tomēr samazina līdz 18 gadiem, ja laulāto attiecības vai reģistrētās partnerattiecības ir pastāvējušas jau pirms ārvalstnieka, kuram paredzēts pievienoties, ierašanās karalistē;

[..].”

- 12 1980. gada 15. decembra likuma 12.*bis* panta 2. punktā ir noteikts:

“Ja 1. punktā minētais ārvalstnieks savu pieteikumu iesniedz savas dzīvesvietas vai uzturēšanās vietas ārvalstīs kompetentajā Beļģijas diplomātiskajā vai konsulārajā pārstāvniecībā, kopā ar pieteikumu ir jāiesniedz dokumenti, kas pierāda, ka ārvalstnieks atbilst 10. panta 1.–3. punktā minētos nosacījumiem, it īpaši ārsta slēdziens, no kura izriet, ka viņš neslimo ar kādu no šī likuma pielikumā minētajām slimībām, un izraksts no sodu reģistra vai līdzvērtīgs dokuments, ja ārvalstnieks jau ir sasniedzis 18 gadu vecumu.

Pieteikuma iesniegšanas datums ir datums, kurā saskaņā ar 2004. gada 16. jūlija Likuma, ar kuru ievieš Starptautisko privāttiesību kodeksu, 30. pantu vai starptautiskajām konvencijām, kas reglamentē to pašu jomu, visi šie dokumenti ir iesniegti.

Lēmumu par uzturēšanās atļauju pieņem un paziņo iespējami ātri un ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc otrajā daļā minētā pieteikuma iesniegšanas dienas. Lēmumu pieņem, ņemot vērā visus lietas materiālus.

Ja 10. panta 5. punktā paredzētais nosacījums par pietiekamu līdzekļu esamību nav izpildīts, ministram vai viņa pilnvarotajam pārstāvim, pamatojoties uz ārvalstnieka, kuram paredzēts pievienoties, un viņa ģimenes locekļu īpašajām vajadzībām, ir jānosaka, kādi iztikas līdzekļi viņiem ir vajadzīgi, lai valsts iestādēm nebūtu jāsniedz viņiem materiālā palīdzība. Lai noteiktu šo summu, ministrs vai viņa pilnvarotais pārstāvis var pieprasīt no ārvalstnieka visus nepieciešamos dokumentus un informāciju.

Izņēmuma gadījumos, kas saistīti ar pieteikuma izskatīšanas sarežģītību un tādas laulības slēgšanas, kas minēta Civilkodeksa [*Code civil*] 146.bis pantā, vai 10. panta 1. punkta pirmās daļas 5. apakšpunktā minēto partnerattiecību nosacījumu izmeklēšanu, ministrs vai viņa pilnvarotais pārstāvis, pieņemot motivētu lēmumu, ko paziņo pieteikuma iesniedzējam, šo termiņu var divas reizes pagarināt, katrreiz uz trim mēnešiem.

Ja pēc sešu mēnešu termiņa beigām, skaitot no pieteikuma iesniegšanas dienas, kas vajadzības gadījumā saskaņā ar piekto daļu ir ticis pagarināts, lēmums nav pieņemts, ir jāpiešķir uzturēšanās atļauja.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 13 2013. gada 24. oktobrī X, Afganistānas pilsoņe, iesniedza Beļģijas vēstniecībā Islamabadā [*Islamabad*] (Pakistāna) vīzas pieteikumu saistībā ar ģimenes atkalapvienošanos, lai pievienotos savam laulātajam F. S. M., Afganistānas valstspiederīgajam, kuram Beļģijā ir bēgļa statuss.
- 14 Ar 2014. gada 16. jūnija lēmumu *gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding* (valsts sekretāra patvēruma, migrācijas, sociālās iekļaušanas un nabadzības apkarošanas lietās pilnvarotais pārstāvis, Beļģija) noraidīja šo pieteikumu, pamatojoties uz to, ka nav tikusi pierādīta laulības saite starp X un F. S. M.
- 15 2014. gada 24. jūlijā prasītāja pamatlietā cēla prasību par šo lēmumu iesniedzējtiesā *Raad voor Vreemdelingenbetwistingen* (Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padome, Beļģija). Ar 2016. gada 15. jūlija spriedumu šī tiesa šo prasību noraidīja.
- 16 2016. gada 22. augustā prasītāja pamatlietā par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *Raad van State* (Valsts Padome, Beļģija).
- 17 Ar 2018. gada 13. marta spriedumu *Raad van State* (Valsts padome) atcēla iesniedzējtiesas 2016. gada 15. jūlija spriedumu. Savā spriedumā *Raad van State* (Valsts padome) būtībā nosprieda, ka 1980. gada 15. decembra likuma 12.bis panta 2. punktā paredzētā termiņa pārsniegšana bez izņēmuma nozīmē, ka pieteikuma iesniedzējam ir jāpiešķir ieeļošanas un uzturēšanās atļauja, tādēļ prasītājai pamatlietā bija jāsaņem šāda atļauja, pat ja bija šaubas par viņas laulības saikni ar F. S. M. Turklāt *Raad van State* (Valsts padome) nodeva lietu atpakaļ iesniedzējtiesai atkārtotai izskatīšanai.
- 18 Iesniedzējtiesa, izskatot *Raad van State* (Valsts padome) atpakaļ nodoto lietu, paskaidro, ka tai ir saistošs risinājums, ko tā izmantojusi savā 2018. gada 13. marta spriedumā par 1980. gada 15. decembra likuma 12.bis panta 2. punkta piemērošanu. Tomēr, tā kā ar šo tiesību normu ir transponēts Direktīvas 2003/86 5. panta 4. punkts, tai ir šaubas par šāda risinājuma atbilstību šai direktīvai.
- 19 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka 2018. gada 27. jūnija spriedumā *Diallo* (C-246/17, EU:C:2018:499) Tiesa attiecībā uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK, 75/34/EEK un 93/96/EEK (OV 2004, L 158, 77. lpp.; labojumi – OV 2004, L 229, 35. lpp., un OV 2005, L 197, 34. lpp.), interpretāciju ir

spriedusi, ka valsts kompetentās iestādes pēc savas ierosmes nevar izsniegt uzturēšanās atļauju Eiropas Savienības pilsoņa ģimenes locekļiem, ja šajā direktīvā paredzētais sešu mēnešu termiņš šādas atļaujas izsniegšanai ir beidzies.

20 Šajā kontekstā minētā tiesa būtībā uzsver, ka uzturēšanās atļaujas automātiska piešķiršana trešās valsts valstspiederīgā ģimenes locekļiem saskaņā ar 1980. gada 15. decembra likuma 12.*bis* panta 2. punktā paredzētajiem nosacījumiem, pirmkārt, nozīmētu pret šī valstspiederīgā ģimenes locekļiem izturēties labvēlīgāk nekā pret Savienības pilsoņa ģimenes locekļiem un, otrkārt, varētu apdraudēt Direktīvas 2003/86 mērķi noteikt nosacījumus, ar kādiem tiek īstenotas trešo valstu pilsoņu, kuri likumīgi uzturas dalībvalstu teritorijā, tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos.

21 Šajos apstākļos *Raad voor Vreemdelingenbetwistingen* (Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padome) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai Direktīva 2003/86, ņemot vērā tās 3. panta 5. punktu un mērķi paredzēt nosacījumus ģimenes atkalapvienošanās tiesību īstenošanai, nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, atbilstoši kuram attiecīgās direktīvas 5. panta 4. punkts tiek interpretēts tādējādi, ka gadījumā, ja noteiktajā termiņā nav pieņemts lēmums, valsts iestādēm ir pienākums pēc savas ierosmes izsniegt ieinteresētai personai uzturēšanās atļauju, pirms tam nekonstatējot, vai ieinteresētā persona saskaņā ar Savienības tiesību aktiem faktiski atbilst nosacījumiem, lai uzturētos Beļģijā?”

Par prejudiciālo jautājumu

22 Uzdodot jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīva 2003/86 ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru, ja sešu mēnešu laikā no ģimenes atkalapvienošanās pieteikuma iesniegšanas dienas valsts kompetentās iestādes nav pieņēmušas lēmumu, kompetentajām valsts iestādēm pēc savas ierosmes ir jāizsniedz uzturēšanās atļauja pieteikuma iesniedzējam bez pienākuma iepriekš obligāti konstatēt, vai viņš faktiski atbilst nosacījumiem, lai atbilstoši Savienības tiesībām varētu uzturēties uzņēmumā dalībvalstī.

23 Šajā ziņā no Direktīvas 2003/86 5. panta 4. punkta pirmās daļas izriet, ka lēmums par pieteikumu par ģimenes atkalapvienošanu ir jāpieņem pēc iespējas ātrāk un jebkurā gadījumā ne vēlāk kā deviņu mēnešu laikā no šī pieteikuma iesniegšanas dienas attiecīgās dalībvalsts kompetentajām valsts iestādēm.

24 Saskaņā ar Direktīvas 2003/86 5. panta 4. punkta trešās daļas otro teikumu visas sekas, kas izriet no tā, ka nav pieņemts lēmums par pieteikumu par ģimenes atkalapvienošanu, ja šis termiņš ir beidzies, ir jānosaka attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos.

25 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā ir paredzēta netieša apstiprināšanas sistēma, saskaņā ar kuru, ja sešu mēnešu laikā no šī pieteikuma iesniegšanas dienas nav pieņemts lēmums par pieteikumu par ģimenes atkalapvienošanu, tas bez izņēmuma nozīmē, ka pieteikuma iesniedzējam uzturēšanās atļauja ir jāpiešķir automātiski.

26 Lai arī Savienības tiesības neliedz dalībvalstīm ieviest netiešu apstiprināšanas vai atļauju piešķiršanas sistēmu, tomēr šādas sistēmas nedrīkst aizskart Savienības tiesību lietderīgo iedarbību (spriedums, 2018. gada 27. jūnijs, *Diallo*, C-246/17, EU:C:2018:499, 46. punkts).

27 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai gan, pirmkārt, Direktīvas 2003/86 mērķis ir veicināt ģimenes atkalapvienošanu (spriedums, 2019. gada 13. marts, E., C-635/17, EU:C:2019:192, 45. punkts), otrkārt, minētās direktīvas mērķis atbilstoši šīs direktīvas 1. pantam, lasot to kopā ar tās 6. apsvērumu, ir saskaņā ar vienotiem kritērijiem noteikt materiālos nosacījumus, kādos tiek īstenotas trešo valstu pilsoņu, kuri likumīgi uzturas dalībvalstu teritorijā, tiesības uz ģimenes atkalapvienošanu.

- 28 Jēdziens “ģimenes atkalapvienošanās” Direktīvas 2003/86 2. panta d) punktā ir definēts kā trešās valsts pilsoņa, kas likumīgi uzturas dalībvalstī, ģimenes locekļu ieceļošana un uzturēšanās šajā dalībvalstī, lai saglabātu ģimeni, neatkarīgi no tā, vai ģimenes attiecības rodas pirms vai pēc apgādnieka ieceļošanas šajā valstī.
- 29 Saskaņā ar Direktīvas 2003/86 4. panta 1. punktu dalībvalstis saskaņā ar šo direktīvu atļauj noteiktu apgādnieka ģimenes locekļu un jo īpaši viņa laulātā ieceļošanu un uzturēšanos ģimenes atkalapvienošanās nolūkā. Tiesa ir spriedusi, ka šajā tiesību normā dalībvalstīm ir noteikti precīzi pozitīvi pienākumi, kuriem atbilst skaidri definētas subjektīvas tiesības, jo minētajā direktīvā paredzētajos gadījumos ar to ir noteikts pienākums atļaut ģimenes atkalapvienošanu atsevišķiem apgādnieka ģimenes locekļiem, neparedzot iespēju tām izmantot savu rīcības brīvību (spriedums, 2006. gada 27. jūnijs, Parlaments/Padome, C-540/03, EU:C:2006:429, 60. punkts).
- 30 Tomēr attiecībā uz procesuālajiem noteikumiem, kas reglamentē pieteikuma par ģimenes atkalapvienošanu iesniegšanu un izskatīšanu, Direktīvas 2003/86 5. panta 2. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka šim pieteikumam pievieno “dokumentārus pierādījumus par ģimenes attiecībām”. Minētās direktīvas 5. panta 2. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka “nepieciešamības gadījumā, lai iegūtu pierādījumus par ģimenes attiecību esamību, dalībvalstis var rīkot pārrunas ar apgādnieku un viņa/viņas ģimenes locekļiem un veikt citu izmeklēšanu, ko uzskata par vajadzīgu”.
- 31 Turklāt attiecībā uz bēgļu ģimenes atkalapvienošanu no Direktīvas 2003/86 11. panta 2. punkta izriet – ja bēglis nevar uzrādīt oficiālus dokumentārus pierādījumus par ģimenes attiecībām, dalībvalstis ņem vērā citus pierādījumus par šādu attiecību esamību.
- 32 No tā izriet, ka kompetentajām valsts iestādēm ir jāpārbauda ģimenes saišu esamība, ko apgalvojis apgādnieks vai viņa ģimenes loceklis, uz kuru attiecas pieteikums par ģimenes atkalapvienošanu.
- 33 Tādējādi, ja pieteikums par ģimenes atkalapvienošanu tiek apstiprināts, attiecīgā dalībvalsts atļauj apgādnieka ģimenes locekļa ieceļošanu un piešķir viņam pirmo uzturēšanās atļauju saskaņā ar Direktīvas 2003/86 13. panta 2. punktu.
- 34 No šiem apsvērumiem izriet, ka kompetentajām valsts iestādēm, pirms tiek atļauta ģimenes atkalapvienošanās saskaņā ar Direktīvu 2003/86, ir pienākums konstatēt atbilstīgu ģimenes saišu esamību starp apgādnieku un trešās valsts valstspiederīgo, par kuru ir iesniegts pieteikums par ģimenes atkalapvienošanu.
- 35 Šādos apstākļos minētās iestādes nevar izsniegt uzturēšanās atļauju, pamatojoties uz Direktīvu 2003/86, trešās valsts valstspiederīgajam, kurš neatbilst šajā direktīvā paredzētajiem nosacījumiem atļaujas piešķiršanai (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 27. jūnijs, *Diallo*, C-246/17, EU:C:2018:499, 50. punkts).
- 36 Šajā gadījumā, kā izriet no šī sprieduma 17. un 25. punkta, saskaņā ar pamatlietā aplūkoto valsts tiesisko regulējumu kompetentajām valsts iestādēm bez izņēmuma ir pienākums izsniegt uzturēšanās atļauju, pamatojoties uz Direktīvu 2003/86, pieteikuma par ģimenes atkalapvienošanu iesniedzējam pēc sešu mēnešu termiņa beigām no viņa pieteikuma iesniegšanas dienas, lai arī iepriekš nav ticis konstatēts, ka pieteikuma iesniedzējs faktiski atbilst Direktīvā 2003/86 paredzētajiem tās piešķiršanas nosacījumiem.
- 37 Šāds tiesiskais regulējums, jo tas ļauj izsniegt uzturēšanās atļauju, pamatojoties uz Direktīvu 2003/86, personai, kura neatbilst tās saņemšanas nosacījumiem, apdraud šīs direktīvas lietderīgo iedarbību un ir pretrunā tās mērķiem.

- 38 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 2003/86 ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru, ja sešu mēnešu laikā no pieteikuma par ģimenes atkalapvienošanas iesniegšanas dienas nav pieņemts lēmums, kompetentajām valsts iestādēm pēc savas ierosmes ir jāizsniedz uzturēšanās atļauja pieteikuma iesniedzējam bez pienākuma iepriekš obligāti konstatēt, vai viņš faktiski atbilst nosacījumiem, lai atbilstoši Savienības tiesībām varētu uzturēties uzņēmumā dalībvalstī.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 39 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lem par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

Direktīva 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanas ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru, ja sešu mēnešu laikā no pieteikuma par ģimenes atkalapvienošanas iesniegšanas dienas nav pieņemts lēmums, kompetentajām valsts iestādēm pēc savas ierosmes ir jāizsniedz uzturēšanās atļauja pieteikuma iesniedzējam bez pienākuma iepriekš obligāti konstatēt, vai viņš faktiski atbilst nosacījumiem, lai atbilstoši Savienības tiesībām varētu uzturēties uzņēmumā dalībvalstī.

[Paraksti]